הנער וזאבים

היה פעם צייד אינדיאני שבנה לו בית ביער, הרחק מאנשי השבט שלו, כי הוא היה איש ישר וטוב לב וכאב לו לראות את מעשיהם אכזריים וחסרי-לב של אנשים שהיו פעם ידידיו. לכן הוא עזב אותם, לקח את אישתו ואת שלושת ילדיו ואיתם נדד עד שמצא מקום טוב ליד נחל בהיר. שם כרתו עצים והכינו להם ויגוום שלהם.
שנים רבות חיו שם בשקט ובשלום ולא עזבו את ביתם, אלא בכדי לצוד חיות, שבשרם שימש להם אוכל ועורם בגד.
אך בסוף האיש חלה ונפל למשכב. הוא ידע שבקרוב ימות. לכן אסף סביבו את משפחתו ואמר להם "גם את אישתי, חברתי במשך שנים רבות, תלכי בקרוב מהעולם הזה. אבל אתם ילדיי, שחייכם רק התחילו לפני זמן לא רב, זכרו את הנבזות ואכזריות שמהם ברחנו. אלך מכאן בשקט אם תבטיחו לי לאהוב תמיד זה את זה ובמיוחד לעולם לא להפקיר את אחיכם הקטן,
"לעולם!" קראו שני הגדולים כשהם מחזיקים את ידיו. והצייד מת בשקט ובשלווה. לא עברו שמונה חודשים וגם האם הלכה אחרי בעלה, אך לפני מותה הזכירה לילדיהם את ההבטחה שנתנו לאביהם, כי הבן הקטן היה עדיין חלש וחסר אונים בלי עזרתם.
כל החורף האח והאחות טיפלו בילד ודאגו לו, אך כאשר השלגים נמסו והארץ התכסה בירוק לבו של האח הגדול התעורר והוא רצה ללכת ולראות את הכפר שאביו בילה בו את צעירותו. הוא הסביר זאת לאחותו והיא ענתה "אחי, אני מבינה את רצונך לפגוש אנשים אחרים, אותם לא יכולים לראות כאן. אבל זכור את מילות אבא. האם נחפש את הנאתנו ונשכח את אחינו הקטן?"
אך האח לא הקשיב לדבריה, לקח את קשתו ואת חציו ועזב.
עבר זמן והאח לא חזר. האחות דאגה לאח הקטן אבל במשך הזמן הוא נעשה טרדה בעיניה. לכן יום אחד אמרה לילד "הנה אחי,

הכנתי לך אוכל לימים אחדים ובינתיים אלך לחפש את אחינו הגדול, וכשאמצא אותו נחזור יחד אליך."
היא הלכה אך כשהגיעה לכפר בו שכן אחיה, ראתה שהוא בינתיים התחתן וחי באושר. גם היא פגשה שם בחור נאה ואמיץ, שכחה את האח שביער התחילה רק לדאוג לבעלה החדש.
הנער הקטן אכל בינתיים את כל המזון שאחותו השאירה לו, ואחר כך יצא ליער, אסף גרגירים והוציא שורשים וכך בערב כשהשמש שקעה היה שבע. כך עבר לו הקיץ, אך כשהתקרב חורף והרוח יללה קיבתו הייתה ריקה וגופו קר והוא הסתתר בין העצים במשך הלילות ורק יצא כדי לאכול את מה שהשאירו אחריהם זאבים. ומאחר שבמשך הזמן הרגיש בודד, התחיל לחפש את חברתם. הוא ישב לא רחוק כאשר אכלו את טרפם והזאבים התרגלו אליו ואף נתנו לו אוכל. בלעדיהם הוא היה בוודאי מת בתוך השלג.

אך כשבא שוב האביב והשלגים נמסו ואיתם גם הקרח שבאגם, הלכו הזאבים אל חוף האגם, והנער הלך בעקבותיהם.
קרה שהאח הגדול דג באגם ופתאום שמע מרחוק שירה בשפת אינדיאנים.

"אחי, אחי
"אני הופך לזאב
"אני הופך לזאב!"

ותוך כדי כך השירה הפכה ליללת זאבים. לבו של האח הגדול נפל והוא רץ לשם תוך קריאה "אחי, אחי הקטן! בוא, בוא אלי." אך ההוא, שהיה כבר זאב למחצה, רק המשיך את שירתו. וככל שהאח הגדול קרא חזק יותר "אחי, אחי הקטן! בוא, בוא אלי" כך הנער רץ מהר יותר אחרי אחיו הזאבים, ועורו נעשה עבה יותר עד שבילה ארוכה ואיומה נעלם ביער.
בבושת פנים חזר האח הגדול לכפרו ויחד עם אחותו התאבלו עד סוף חייהם על אחיהם הקטן ועל ההבטחה והפרו